

Daniels bok – nummer én

Ulai og Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

«Forkynnere og folk erklærte at profetiene i Daniel og Åpenbaringen var uforståelige mysterier. Men Kristus henledet sine disipler til profeten Daniels ord angående begivenheter som skulle finne sted i deres tid, og sa: «Den som leser, han forstå det.» Matteus 24:15. Og påstanden om at Åpenbaringen er et mysterium som ikke kan forstås, blir motsagt av selve bokens tittel: «Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart skal skje.... Salig er den som leser, og de som hører denne profetis ord og tar vare på det som der er skrevet; for tiden er nær.» Åpenbaringen 1:1–3.»

«Profeten sier: ‘Salig er den som leser’ — det finnes dem som ikke vil lese; velsignelsen er ikke for dem. ‘Og de som hører’ — det finnes også noen som nekter å høre noe som helst om profetiene; velsignelsen er ikke for denne gruppe. ‘Og holder fast ved det som er skrevet deri’ — mange nekter å gi akt på de advarsler og undervisninger som finnes i Åpenbaringen. Ingen av disse kan gjøre krav på den lovede velsignelse. Alle som latterliggjør profetiens emner og spotter de symboler som her høytidelig er gitt, alle som nekter å reformere sitt liv og berede seg for Menneskesønnens komme, skal være uten velsignelse.»

«I lys av Inspirasjonens vitnesbyrd, hvordan våger mennesker å lære at Åpenbaringen er et mysterium, utenfor den menneskelige forstands rekkevidde? Det er et åpenbart mysterium, en åpnert bok. Studiet av Åpenbaringen leder sinnet til Daniels profetier, og begge gir den viktigste undervisning, gitt av Gud til mennesker, angående hendelser som skal finne sted ved avslutningen av denne verdens historie.» The Great Controversy, 340.

«Studiet av Åpenbaringen leder sinnet til Daniels profetier.» Noen personer ser bare profeti innen Daniels bok. Men Daniel fremstiller to sannhetslinjer, og de sannhetene som representerer hans profetier, er de siste seks kapitlene i hans bok. De første seks kapitlene fremstiller illustrert profeti, som i det store og hele fremdeles ikke er erkjent. Før vi betrakter de første seks kapitlene i Daniel, vil vi forklare hvorfor det faktisk bare er to profetier representert i de siste seks kapitlene av Daniel. Søster White påpeker de to profetiene ved å henvise til de to store elvene i Sinear. Når vi godtar den symbolikken hun fremsetter, finner vi nøkkelen til å se to, og bare to, profetier i de siste seks kapitlene av Daniel.

«Det lyset som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De syner han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å oppfylles, og alle de hendelser som er forutsagt, vil snart finne sted.» Testimonies to Ministers, 112.

Synet i kapittel åtte ble gitt ved elven Ulai.

I kong Belsasars tredje regjeringsår viste et syn seg for meg, ja, for meg, Daniel, etter det som tidligere hadde vist seg for meg. Og jeg så i et syn; og det skjedde, da jeg så, at jeg var i Susan,

i borgen, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved elven Ulai. Daniel 8:1, 2.

Da vi tok avsnittet fra Testimonies to Ministers, hvor søster White henviste til «Ulai og Hiddekel» og kalte dem «de store elvene i Sinear», dissekerte vi dette avsnittet fra en av de viktigste kommentarene om studiet av Daniels bok og Åpenbaringen i søster Whites skrifter. I avsnittet sier hun: «Det er behov for et langt grundigere studium av Guds ord; særlig bør Daniel og Åpenbaringen vies oppmerksomhet som aldri før i vårt verks historie.»

Dersom vi nøye studerer de to første versene vi nettopp siterte fra Daniel kapittel åtte, gir de to indre vitnesbyrd om et faktum som ofte blir oversett. Daniel sier: «I det tredje året av» Belsasar «viste et syn seg for meg.» Deretter tilføyer han: «etter det som viste seg for meg første gang.» Dette verset kan forstås på to måter, og begge fører til den samme konklusjon.

Engelen Gabriel var den som brakte profetisk lys til Daniel, slik han gjorde med alle profetene, for han hadde erstattet Satan som den himmelske lysbærer. Dette betyr at enhver profetisk regel som finnes i Skriftene, ble ledet av Gabriel. Enten Daniel forstod det eller ikke, identifiserer han i vers én i kapittel åtte ikke bare en viktig profetisk observasjon, men han fremlegger også to vitner om den viktige profetiske observasjonen i verset. Det Daniel nedtegnet i vers én, er at han hadde mottatt et syn før synet han mottok ved Ulai-elven. Synet ved Ulai-elven kom i Belsasars tredje regjeringsår. Synet, før synet ved Ulai-elven, kom i Belsasars første regjeringsår.

I det første året av Belsasar, kongen i Babylon, hadde Daniel en drøm og syner i sitt hode mens han lå på sin seng. Deretter skrev han ned drømmen og fortalte summen av det hele. Daniel 7,1.

I det første verset i kapittel åtte identifiserer Daniel at også han hadde et syn i Belsasars første regjeringsår, for han sier: «etter det som viste seg for meg første gang.» Viste synet ved Ulai seg etter synet i Belsasars første regjeringsår, eller viste synet seg etter det første av de to parallelle synene? Begge svar er riktige. Synet om elven Ulai er det samme synet som synet i kapittel sju. Gabriel anvender det profetiske prinsippet om «gjenta og utdype», og samtidig regelen om at en sak stadfestes på to vitners utsagn. Begge synene omhandler rikene i Bibelens profeti.

Synet i kapittel sju framstiller disse rikene som rovdyr, og understreker og fremstiller dem således innen rammen av deres borgerlige makt. Synet i kapittel åtte framstiller de samme rikene med symboler fra Guds helligdomstjeneste, skjønt hvert av symbolene fra helligdomstjenesten med hensikt er forvansket for å representere en forfalsket tilbedelse. Daniel åtte framstiller de samme rikene som synet i kapittel sju, men det plasserer rikene i deres religiøse sammenheng.

Ulai-synet i Daniels bok kapittel åtte gjentar og utvider synet i kapittel sju. Kapittel sju identifiserer den borgerlige siden ved rikene i Bibelens profeti, og kapittel åtte identifiserer den religiøse siden ved rikene i Bibelens profeti. Når dette blir erkjent, kan det deretter forstås at kapittel sju og åtte er det samme synet. Kapittel ni er stedet hvor Gabriel kommer for å gi forklaringen på tideelementet i synet i kapittel åtte. Derfor representerer synet ved Ulai kapittel sju, åtte og ni i Daniels bok. Elven Hiddekel blir deretter introdusert i kapittel ti.

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke noe velsmakende brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn; heller ikke salvet jeg meg i det hele tatt, før tre hele uker var til ende. Og på den tjuefjerde dag i den første måned, mens jeg var ved bredden av den store elven, den som er Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Synet ved Hiddekel-elven innleder den profetiske historien om kongen i nord. Det begynner med oppløsningen av Aleksander den stores rike, identifiserer den påfølgende historiens ebb og flod, hvor det til slutt bare er to motstandere igjen fra oppløsningen av Aleksander den stores tidligere rike: en bokstavelig konge i sør mot en bokstavelig konge i nord. Til sist kommer det fram til pavedømmets historie, som deretter blir den åndelige kongen i nord, og som ved slutten av kapittel elleve kommer til sin ende; Mikael står fram, og menneskets prøvetid avsluttes. Den enkle oversikten er at synet ved Ulai-elven er det indre synet av Guds helligdom og hærskeare, og Hiddekel-elven er det ytre synet av Guds og Hans folks fiende gjennom den samme historien. Det anvender det samme prinsippet som finnes i Åpenbaringsens syv menigheter og syv segl.

«Mange forkynnere gjør ingen anstrengelse for å forklare Åpenbaringen. De kaller den en bok som det ikke er gagnlig å studere. De betrakter den som en forseglet bok, fordi den inneholder beretningen om bilder og symboler. Men selve navnet som er blitt gitt den, «Åpenbaringen», er en benektelse av denne antakelsen. Åpenbaringen er en forseglet bok, men den er også en åpent bok. Den nedtegner vidunderlige begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jords historie. Læresetningene i denne boken er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tas den samme profetiske linje opp som i Daniel. Noen profetier har Gud gjentatt og har derved vist at det må legges vekt på dem. Herren gjentar ikke ting som er uten større betydning.» Manuscript Releases, bind 8, 413.

Den samme indre og ytre historie som er fremstilt i Daniels bok, tas opp igjen i Johannes' åpenbaring. Bortsett fra det profetiske lyset som frembringes av disse to synene, foreligger det også en bekreftelse på den metodikken for bibelsk fortolkning som ble tatt i bruk av William Miller, og deretter av Future for America. Når Daniels bok, så vel som Johannes' åpenbaring, blir betraktet på korrekt vis, er de absolutte gullgruver når det gjelder bekreftelse av de prinsippene for profetisk fortolkning som Bibelen selv angir i sitt eget indre.

Ulai, som er det indre tema, og Hiddekel, som er det ytre, representerer også de to profetiene som skulle åpnes ved «endens tid». Ulai ble åpnet ved «endens tid» i 1798, og Hiddekel ble åpnet ved «endens tid» i 1989, da, slik det er beskrevet i Daniel 11, vers 40, landene som representerte det tidligere Sovjetunionen, ble revet bort av pavedømmet og De forente stater.

Når disse kjensgjerningene er erkjent, kan det da også erkjennes at de to synene i virkeligheten er ett syn, på samme måte som den profetiske historien om de sju menighetene og de sju seglene fremstiller den samme profetiske historien. De to synene blir da den kanal Herren brukte i den tidligere bevegelsen under den første engel, og det Herren vil bruke i den nåværende og framtidige bevegelsen under den tredje engel, for å frembringe en prøvelsesprosess slik den er framstilt i Daniel kapittel tolv, vers ni og ti.

Og han sa: Gå bort, Daniel; for disse ord er lukket til og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de kloke skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Som et eksempel på avforseglingen av Hiddekel i 1989, legg merke til hva inspirasjonen har sagt.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er supplementet til Daniels bok. Den ene er en profeti; den andre en åpenbaring. Boken som ble forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som angår de siste dager. Engelen befalte: «Men du, Daniel, gjem ordene og forsegl boken inntil endetiden.» Daniel 12:4.» Apostlenes gjerninger, 585.

Både Ulai og Hiddekel har tilknytning til de siste dager, men adventismen har bare vært villig til å erkjenne at 1798 var Daniels «endetid», da hans bok skulle åpnes. Likevel er den del av profetien som «angår de siste dager», mer presist de siste seks versene i Daniel kapittel elleve, for disse versene avsluttes med at Mikael står fram når menneskenes nådetid lukkes.

Synet om dommen, slik det er identifisert i Daniel kapittel sju, åtte og ni, var forseglet inntil «endens tid» i 1798. Lyset (som synet ved Ulai, da det ble avforseglet, frembrakte) var kunngjøringen om åpningen av den undersøkende dom, ikke dommens avslutning. Lyset som ble avforseglet med synet ved Hiddekel, identifiserer avslutningen av den undersøkende dom, og det er også det avsnittet i Daniel som inneholder «den del av profetien som angår de siste dager».

Avseglingen i 1798 kunngjorde åpningen av den undersøkende dommen. Avseglingen i 1989 kunngjorde den nær forestående avslutningen av den undersøkende dommen. Signaturen til Alfa og Omega er lett å se i Daniels bok, men bare dersom du vet hva den er, og er villig til å lete etter den.

Når nådetiden avsluttes i Daniel kapittel elleve, vers førtifem, er Alfa og Omegas signatur nedtegnet. Begynnelsen av Daniels bok viser nøyaktig hvor den ender. Den begynner med en bokstavelig krig mellom det bokstavelige Babylon og det bokstavelige Israel, og det bokstavelige Babylon seirer.

I det tredje året av Jojakim, Judas konges, regjering kom Nebukadnesar, kongen i Babylon, til Jerusalem og beleiret den. Og Herren gav Jojakim, Judas konge, i hans hånd, sammen med en del av karene fra Guds hus; disse førte han til landet Sjinear, til sin guds hus, og karene brakte han inn i skattkammeret i sin guds hus. Daniel 1:1, 2.

I Daniel kapittel elleve, vers førtifem, avsluttes en åndelig krig mellom det åndelige Babylon, symbolisert som «kongen i nord», og det åndelige Israel, representert ved «det herlige hellige berg», og det åndelige Israel seirer over det åndelige Babylon.

Og han skal slå opp sitt palasstelt mellom havene på det herlige hellige berg; men han skal komme til sin ende, og ingen skal hjelpe ham. Og på den tid skal Mikael stå fram, den store fyrste som står som vern for ditt folks barn; og det skal bli en trengselstid som det ikke har vært maken til siden det fantes et folk og helt til den samme tid. Og på den tid skal ditt folk bli frelst, enhver som blir funnet innskrevet i boken. Daniel 11:45; 12:1.

Daniels bok og Johannes' åpenbaring er én bok:

«Daniels bok og Johannes' åpenbaring er ett. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring; den ene en forseglet bok, den andre en åpen bok. Johannes hørte de hemmeligheter som tordenene uttalte, men han fikk befaling om ikke å skrive dem ned.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

De to bøkene, som er én bok, er mesterverket i engelen Gabriels profetiske undervisning. Jeg skriver dette i full bevissthet om at det Gabriel overbrakte til Daniel og Johannes, kom fra Jesus, som mottok det fra Faderen. Mitt poeng er ikke å opphøye Gabriel, men å opphøye den dyptgripende åpenbaringen av bevisene i begge bøkene, på hvordan Alfa og Omega utformet profetiske regler for bibelsk fortolkning, som skulle være fremstilt i de to bøkene, dersom vi er villige til å se.

La meg minne dere om at det på dette punkt ikke er min hensikt og intensjon å fremlegge en tolkning av de to profetiene om elvene Ulai og Hiddekel. Min hensikt og intensjon er å behandle profetiene i de første seks kapitlene i Daniels bok. Jeg fremfører ganske enkelt et argument for det faktum at Daniels bok og Åpenbaringen kanskje er de mest dyptgripende gjennomarbeidede bøkene i Guds Ord. De fremstiller det profetiske budskapet, samtidig som de også åpenbarer Guds karakter, samtidig som de også angir selve de regler som må anvendes dersom et menneske skal forstå profetiene, og også kjenne Ham som fremsatte profetiene.

Et annet eksempel på bøkens dyptgripende karakter er Daniels fremstilling av de «sju tidene» i Tredje Mosebok tjueseks. Profetien om de «sju tidene» var og er bestemt til å være «anstøtssteinen» for Guds folk, både i det gamle Israel, i millerittbevegelsen under den første engel, og også i den nåværende og fremtidige bevegelsen under den tredje engel. En «anstøtsstein» er, etter en enkel definisjon, noe man ikke ser, selv om det klart er der. Derfor ser man, når man først gjenkjenner de «sju tidene» i Daniels bok, at de klart er der, men man ser også at de er skjult for dem som velger ikke å se.

Å skjule noe samtidig som det grammatisk sett ligger åpent framme, er en dyptgripende bragd; det er noe som ikke kunne innarbeides i noen menneskelig mysterieroman. Det er et mesterverk, for det er der, klart synlig for enhver som ikke vil snuble, men umulig å se for dem som velger å snuble. Det er, så å si, «skjult i fullt åsyn». Det fullbyrdes ved en forening av menneskelighet og guddommelighet.

Jeg fremsetter denne påstanden, for jeg ønsker på dette punkt å minne oss om at det finnes en katolsk lære innen adventismen, i det minste siden utgivelsen av Questions on Doctrine i 1957, og at den også har løftet sitt ugudelige hode innen denne nåværende sannhetsbevegelsen Future for America. Tanken er at Kristus ved inkarnasjonen ikke tok det kjødet Han arvet fra Maria. Selvfølgelig uttrykker de som fastholder denne læren det ikke på den måten, men ikke desto mindre er det dette de lærer. Jeg kaller det en katolsk lære, for forutsetningen om at Kristi kjød var like rent som Adams kjød før han syndet, er nettopp den sataniske logikken som den katolske kirke benytter i sin lære om den såkalte «ubesmittede unnfangelse». Og dersom du ikke er kjent med den hedenske læren om den «ubesmittede unnfangelse», så lærer den at Kristi kjød på overnaturlig vis

ble gjort slik Adams lavere natur var før han og Eva syndet, eller, som det hevdes, at Kristus hadde Adams natur før fallet, en syndfri natur. Den lærer at Maria selv på mirakuløst vis ble gitt Adams ufalne kjødelige natur slik den var før han syndet, for at hun kunne være et fullkomment redskap for Den Hellige Ånd til å inkarnere barnet Jesus inn i hennes fullkomne kjød.

Selvsagt peker ikke de innen adventismen som fastholder nøyaktig den samme konklusjonen om Jesu kjød, på noen mirakler med Maria, men de vrir passasjer fra Søster White og Bibelen for å lære den samme katolske forestillingen. Hvorfor gjorde jeg nettopp denne avsporingen og vendte meg bort fra drøftelsen av Daniels bok? Det skal jeg svare på.

Den mirakuløse strukturen og utformingen av Daniel og Åpenbaringen ble til ved en forening av menneskelig og guddommelig virksomhet. Jesus er Guds Ord, og Bibelen er Guds Ord. Jesu guddommelige og menneskelige natur er fullt ut representert i Bibelen. Ordene deri er guddommelige og inneholder den skapende kraft til å forvandle hjerter og sinn. Disse ordene er den selvsamme kraft som frembrakte alle ting til eksistens. Men de menn som Gud utvalgte til å være Hans redskaper ved nedtegnelsen av Bibelen, var alle syndere. Den menneskelige delen av denne sammenhengen er representert ved falne mennesker. Bibelen er en forening av menneskelig og guddommelig, og profetene var syndere, slik hvert Adams barn har vært. Kristus syndet aldri i tanke, ord eller gjerning. Men Han tok Marias kjød etter fire tusen års degenerasjon. Dersom Han faktisk tok Adams lavere kjødelige natur slik den var før Adam hadde syndet, ville det kreve at også enhver bibelsk forfatter måtte ha vært syndfri.

At de «syv tider» er «skjult i fullt syn» i Daniels bok, ble tilveiebrakt ikke bare ved de ord som Daniel nedtegnet, men ytterligere ved de falne menneskene som oversatte King James Bible. Falne mennesker berørte Daniels bok to ganger, og det som ble tilveiebrakt, ville være umulig for noe menneske å gjøre uten Guds guddommelige forsynsmessige oppsyn.

I vår neste artikkel vil vi begynne å vise hvordan guddommelighet og menneskelighet skjulte de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks rett for øynene på oss i Daniels bok, for Gud forutså, og endog tilrettela, at dette skulle være den prøvende «anstøtsstein» både for dem i den første engels bevegelse og også for dem i den tredje engels bevegelse.

«Det lys som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De synene han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å bli oppfylt, og alle de forutsagte begivenheter vil snart komme til å skje.» Testimonies to Ministers, 112.